

Reis Seniordierenartsen 26 mei tot 2 juni 2024

Zondag 26 mei waren we in Utrecht startklaar voor ons schoolreisje, waarbij Titia IJzerman als oma werd uitgezwaaid door zoon en kleindochter. Om 7.00 uur vertrok de half gevulde bus. Op de tweede instapplaats Oosterhout waren we om 8 uur bijna compleet; alleen Paul Geurts kwam pas om 10 minuten over acht aanrijden.

Buschauffeur Cor stelde zich voor. Daarna heette Tine Beulink iedereen welkom, ook de nieuwe deelnemers die nog nooit met Henk op pad geweest waren.

Helaas gaat Frans Sluyters niet meer mee op de buitenlandse reizen. Hij zorgt nog wel de berichtgeving.

Henk van Dam had koffie en belegde broodjes meegebracht, die we meteen in de bus konden nuttigen. Hij inventariseerde ook de keuzen voor het diner. Bij de keuze vis, vlees, kip, en vegaburger koos niemand voor dat laatste.

De eerste picknick was in Zuid België, tot ieders verrassing bij Sophie Deleu, voorzitter van de KNMvD en haar partner Mark. De plaspauze voor de lunch mislukte. Dus bij Sophie werd meteen op grote schaal gebruik gemaakt van het toilet.

bij Sophie Deleu

Sophie heeft daar een woning op de grond van voorouders. Ze wist veel te vertellen over de omgeving en het gebied in de eerste wereldoorlog. We zijn bij het nabij gelegen Passchendaele Canadian Memorial gaan kijken. En daarna werden de 13 grote verse stokbroden waar Sophie voor had gezorgd had verslonden.

Tijdens lunch liet de zon zich geleidelijk weer wat zien, na de regenbuitjes onderweg. Tine bedankte Sophie met de Cd "Absyrtus" die onze voorzitter nog niet had en Sophie had voor ieder nog een KNMvD cadeautje, waarna ze ons samen met Mark uitwiefde.

Honderddertig kilometer verder waren we in Boulogne-sur-Mer, na een heel rustige busreis. Daar bezochten we het grote zeeaquarium, met daarna nog tijd om even buiten rond te lopen of in het zonnetje te zitten.

In hotel Evancy werden de cijfercodes van de kamers uitgedeeld en kon ieder zich voorbereiden op het diner. Daarvoor was in het hotel geen gelegenheid, maar gingen we

te voet de brug over naar de Blue Note. Binnen was het voor ons; buiten op het terras was het ook gezellig druk. Het werd een goede en genoeglijke maaltijd.

Maandag. Bij het ontbijt bleek de groep eigenlijk te groot voor deze gelegenheid. Ze deden wel hun best, maar het kostte moeite alles snel genoeg aan te vullen. We zouden die avond weer bij de Blue Note gaan eten en in de bus werden de diner wensen weer geïnventariseerd. Henk had al afgesproken dat er meer groente en minder frites geserveerd zou worden.

Bij een paar picknickbanken voor een Lidl stopten we voor de koffie. Inkoop van bananen, tomaten, jam, pate, franse kaasjes en een heleboel stokbroden en 5 dozen wijn.

De weg naar het museum is smal dus Cor ging op z'n op step op inspectie. De bus kan er langs en het is te ver om te lopen.

bij le Blockhaus

Le Blockhaus d'Eperlecques is een Duitse raketlanceerbasis en bunkercomplex uit de Tweede Wereldoorlog. Het is nu ingericht als museum. Een indrukwekkend monument in het bos. Bij entree staan overdekte ronde picknickbanken, ideaal voor onze picknick.

Na de lunch gingen we op weg naar de kust, naar de Cap Gris Nez. Vanaf dit uitzichtpunt was de Engelse kust te zien. Het was een prettige vrij korte wandeling naar het eerste uitzichtpunt, een groot deel van het gezelschap maakte de langere wandeling naar de vuurtoren. Degenen die eerder bij de bus terug waren hebben, zittend op de banken en onder aanvoering van Titia oud Hollandse liedjes gezongen. Een wat ander repertoire dan gebruikelijk. Zoals Knaapje zag een roosje staan, Hoog op de gele wagen, Naar de blanke top ter duinen.

Cap Gris Nez

Die avond hadden we de Blue Note voor ons alleen. Een gelegenheid om gezang aan te heffen. Het duitse Ein Prosit viel in dit gebied minder goed, maar dat was prima te

compenseren met Les amis de la table ronde. En ook Anton de Bok kwam aan de beurt, net als Johanna en andere gebruikelijke liederen.

Na het diner vertrok een flink aantal deelnemers voor een wandeling naar de hoger in de stad gelegen Notre Dame met koepel.

Na terugkomst was er in de hal van het hotel koffie beschikbaar, we werden voorzien van gratis muntjes voor het koffieapparaat. Geleidelijk kwamen de wandelaars terug en werd er overgeschakeld naar wijn en bier uit de koelbox van Henk. Er werden heel wat sterke verhalen verteld.

Dinsdag ging het ontbijt veel vlotter, wij en het personeel waren beter op elkaar ingespeeld. Met de afspraak om 9 uur te vertrekken zat 10 min daarvoor iedereen in bus en waren we op weg naar Amiens, 125km verderop.

In de grote kathedraal was het droog. Er was veel te bekijken, maar de ruim twee uur tijd bleek wat te lang en rondkijken in Amiens was minder leuk door kou en regen. Het Office de Tourisme was wel comfortabel en had toiletten.

Henk had intussen Restaurant Indien gevonden als alternatief voor de picknick. Daar werd een uitstekende 3 gangen lunch geserveerd. In de regen liepen we naar de start van de rondvaart tussen de “drijvende tuinen”.

Amiens

We waren te vroeg, maar mochten gelukkig ook een uur eerder dan afgesproken was instappen. Net op het moment dat het echt begon te regenen. Enigszins doorweekt kwamen we terug bij de bus. Gelukkig was het maar een klein stukje rijden naar het Ibis hotel, waar een warme douche alles weer goed maakte.

Woensdag bezochten we het bedrijf van de familie Moonen in Hébertville. Die ontvingen ons buiten onder een afdak alwaar meteen koffie gedronken kon worden.

Marjan Moonen vertelde dat ze samen met echtgenoot Jan het bedrijf 30 jaar geleden had overgenomen toen ze elkaar nog maar enkele weken kenden. Toen waren er 7 werknemers, nu zijn het er 12, allen Fransen. Toen waren er nog geen kinderen, nu zijn het er vier. Ze hebben 750 ha land waar pootaardappelen op worden verbouwd. De vertelde over de productie, het sorteren, het rooien, het verwerken en de koelcel. Ze kweken en vermeerderen met verschillende sorteerrondes om zieke planten en onkruid te voorkomen. Een arbeidsintensief product. Tussendoor werd de bebouwing van het land afgewisseld met vlas, tarwe en mais.

bij de familie Moonen

We kregen een uitgebreide rondleiding op het terrein met nog veel meer informatie over het productieproces. We waren onder de indruk wat deze mensen met hun gezin hadden opgebouwd.

Na een picknick onder het afdak bedankten we de familie Moonen met een welgemeend Ja dat voelen wij.

de ciderij

Daarna bracht Marjan ons 28 km verderop bij een ciderproducent. Een bijzondere man, die sinds 40 jaar een ciderij had. De route naar de ciderij was een smal weggetje met moeilijke bochtjes. Maar het lukte Cor allemaal.

Het sap rijpte 6 maanden in houten vaten en dan enkele jaren op de fles tot cider. Hij maakte ook vinaigre en appelsap. We bekeken het bedrijfje inclusief een manshoge foto van de man met vier prijswinnende flessen. Hij vertelde over het productieproces, o.a. het bottelen in het laatste kwartier van de maan.

Tot slot kon hij nog het nodige aan flessen cider en vinaigre verkopen en zelfs een fles Calvados.

Het was een kleine twee uur rijden naar het hotel. De tijd werd gekort met stukjes brie, Nederlandse kaas en bekertjes rosé. Het was wonderlijk rustig in de bus, geen verhalen en geen gezang.

Voor het avond eten gingen we naar Del Arte, een Italiaan. Het bestelde kwam niet altijd overeen met geleverde, maar het eten was goed en uiteindelijk kwam het juiste gerecht bij de juiste eter.

diner

Donderdag begon met een rit naar Reims. Onderweg dronken we koffie op een parkeerplaats, met ook een matig schoon toilet. Maar als de nood hoog is..... Het bleef regenen. In een Cora Supermarkt met toiletten en een restaurant voor de lunch konden we ons een poosje vermaken. Henk maakte van de gelegenheid gebruik door een paar laarzen te kopen. Ondertussen vond er boven ons een wolkbreuk plaats, een aversé zoals de fransen dat noemen. Maar wij bleven droog. Henk ging nog een restaurant voor diner zoeken. Verzoeken werden afgewezen, net als suggestie bij het leger des heils te gaan eten. Op peage was het spannend bij elke slagboom, gaat ie automatisch open of moest Cor een kaartje pakken en dan wel of niet betalen. Cor hield de spanning er tot het laatste moment in. In Reims stonden donderdagochtend twee gidsen klaar om ons rond te leiden. Door de stad en de kathedraal.

kathedraal Reims

Tijdens de Eerste Wereldoorlog werd de kathedraal beschadigd. De restauratie in de jaren 20 en 30 werd bekostigd met hulp van Amerikanen, waaronder de familie Rockefeller. De gids vertelde eerst over de beelden aan de voorgevel en daarna in de grote kathedraal, over de constructie, over op welke wijze de champagne in de glas in lood ramen was terug te vinden en over het bekende raam van Marc Chagall.

We bekeken de Carnegie bibliotheek en keken rond op de Royal Place. En we gingen naar binnen bij de koekjeswinkel van Fossier.

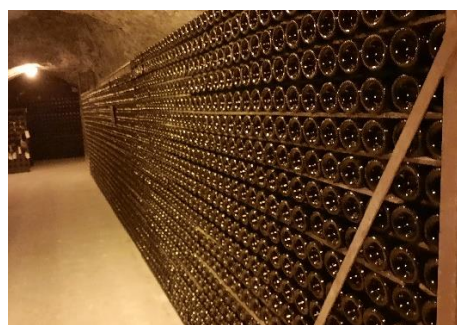
Aansluitend werd er wat gedronken in het Cafe des Palais. Bij de ene groep was er teveel op de rekening gezet, de andere groep maakte zich druk over de hoogte van de wijnprijs. Ons Akena hotel lag in Bezannes, een buitenwijk van Reims. Henk had een restaurant op loopafstand gevonden. Voor wie het wat te ver was reed de bus naar restaurant Le Boucherie. We hadden warm gelucht, dus het voorgerecht zat er al in. Er was keuze tussen 3 vleesgerechten en 1 vis. Het was een prima maaltijd en ook de toetjes gingen er goed in.

Vrijdag Na het ruim voorziene ontbijt werden we opgehaald door Sjoerd IJzerman. In de bus vertelde hij over het champagnegebied Reims en over de productiewijze van champagne.

De mousserende versie van Champagne is bij toeval ontdekt. Het begon toen de wijnboeren uit de Champagnestreek de wijnen uit Bourgogne probeerden te evenaren. Dat lukte niet omdat vanwege de koude winters de fermentatie van de wijnen stopte. De slapende gistcellen ontwaakten weer in het voorjaar waarna de fermentatie opnieuw begon en de mousserende wijn ontstond.

De Franse monnik Dom Pérignon begon in 1668 met het produceren van wijnen in de Champagnestreek. Hij is de uitvinder van de tweede fermentatie in de fles en dat maakt hem de uitvinder van de Champagnewijn.

We bezochten het Champagnehuis Breton Fils in Congy. Na een rondleiding in de oude kelders konden we de champagne proeven.

bij Breton Fils

We reden daarna door Epernay, over de 1,6 km lange Avenue de Champagne, met aan weerszijden luxe wijnhuizen boven 110 km wijnkelder. Het is Unesco erfgoed. We reden verder langs kleine weggetjes en door dorpjes naar een picknickplek met een overdekte tafel.

Na de lunch was het volgende doel champagnehuis Philippe Brugnion in Rilly la Montagne. Ook hier bekeken we de kelders, alles wat moderner, met RVS vaten. We werden uitgebreid geïnformeerd over de champagneproductie. Het is een familiebedrijf met meerdere kinderen in het bedrijf. Van 16 ha wijngaard worden jaarlijks 60.000

flessen geproduceerd. Momenteel heeft men veel problemen door het natte weer door meeldauw.

bij Philippe Brugnon

Het proeven na de rondleiding was hier anders dan bij het vorige wijnhuis. Er moesten 16 flessen met 4 verschillende champagnes met de sabel worden geopend. 16 van onze deelnemers mochten dat doen en werden daarmee met een sabelceremonie opgenomen in de Confrérie du Sabre d'Or.

Daarna volgde een mooie rit door wijnvelden over kleine weggetjes. Het was mooi weer. Daarom werd toch besloten tot de wandeling met bijzondere bomen die Sjoerd eerder op de dag had willen maken. Het bleken mooie treurbeuken te zijn. Cor volgde de wandelaars in het begin op zijn mooie elektrische step, die na terugkomst bij de bus zorgvuldig werd schoongemaakt.

Voor het diner gingen allen te voet naar restaurant Hortus, met een bediener die met grote snelheid paté, tagliatelle en een dessert wist te serveren.

Na het diner speelden enkelen buiten het hotel een spelletje jeu de boule, speelden binnen de bridgers en vermaakten anderen zich met goede gesprekken bij een drankje.

Zaterdag was er een vertraging bij het vertrek doordat Henk dacht zijn tas kwijt te zijn. Cor vond die tas uiteindelijk in de bus. Daardoor vertrokken we pas om 1 minuut over negen in plaats van om 9 uur.

De bus werd weer volgetankt met diesel voor de rit naar Verdun.

Onderweg zag Henk in een open schuur met vee een boer op een voerzak zitten. Hij ging vragen of we bij zijn vee mochten kijken. De boer was heel vriendelijk en wilde ons graag alles laten zien. Hij had 430 ha land, 60 moederdieren en hij fokte slachtrunderen op in 18 maanden tot 400 kg.

Hij verbouwde ook suikerbieten. Die gingen naar de fabriek, waarna de pulp terug komt als voer. We bekeken de stal beneden bij de weg met de moeders met kalf en de jonge dieren. Verder naar boven stond de stal met de oudere stieren.

Op de verdere rit kwamen we al langs diverse begraafplaatsen met oorlogsslachtoffers, zowel Franse als Amerikaanse en Duitse.

Het bezoek aan het ossuarium kon niet doorgaan wegens een vliegshow. Maar Henk had een goed alternatief gevonden.

La Main de Massiges

We bezochten La Main de Massiges, een herdenkingsplaats uit de eerste wereldoorlog. Met loopgraven en prikkeldraad versperringen en in de heuvel weggewerkte onderkomens. Met rondom een prachtig uitzicht over de omgeving. Een mooie plaats voor de koffiepauze. Om weer op de route te komen kon Cor zijn achteruitrij kwaliteiten laten zien.

Lunch op de parkeerplaats van een Carrefour supermarkt. Dat het ook vlak voor een restaurantje was, was eigenlijk niet aardig van ons. In dat restaurantje hadden we gebruik gemaakt van het toilet, maar daar hadden we gelukkig netjes voor betaald.

De volgende locatie was la Buttte de Vauquouis. Na een klim de heuvel op was er een overzicht over wat het slagveld was geweest. Het heuvelachtige terrein is gevormd door bomkraters. Er zijn op dit slagveld 10.000 doden gevallen.

la Butte de Vauquois

Er ging een groep naar tunnels. Die konden alleen met helm en zaklamp bezocht worden door maximaal 20 personen. Anderen gingen terug naar de bus. Daar kwamen de banken uit de bus en ook de dozen wijn.

In de stad Verdun liepen we naar het beeld van Rodin, een monument dat geschonken is door Nederland. Een stukje verderop staat de stadspoort en een beeld met soldaten van de diverse legeronderdelen.

Om de hoek leek ook iets interessants te zijn, maar dat bleek een toilet, dat meerderen goed uitkwam. Toch waren we weer allemaal 5 minuten voor de eindtijd terug.

Het einddoel van de dag was hotel Threeland in Pétange net over de Luxemburgse grens. Na het diner aan de ronde tafels met zalm, een kalfslapje en ijs toe, werd er bij een kopje koffie nog even nagepraat.

De **zondag** was bestemd voor de terugreis. Er stond nog een bezoek aan de cisterciënzerabdij Notre-Dame d'Orval op het programma. Op de parkeerplaats bij de abdij dronken we eerst koffie en daarna bekeken we met een gids, die veel te vertellen had de abdij.

De eerste monniken hebben zich in 1070 op deze plaats gevestigd. De huidige abdij werd nieuw opgebouwd tussen 1926 en 1948. De abdij bestaat uit het eigenlijke klooster, dat grenst aan de centraal gelegen basiliek en dat alleen voor monniken toegankelijk is. Er wonen nog 7 monniken in de abdij.

Notre-Dame d'Orval

De brouwerij draait grotendeels met extern personeel, net als de kaasmakerij. Er is een binnenplaats met gastenverblijf, naast het gedeelte dat toegankelijk is voor toeristen met de ruïnes van de oude kerk, de fontein, de kruidentuin.

Na het bezoek aan de Abdij reden we over de kleine wegen de Ardennen door. Nadat er nog eens 120 liter diesel in de tank van de bus was verdwenen.

Nu kwamen de “verhalen voorin de bus”. Anton van Ingen vertelde over boer Beulink en bedankte meteen de reiscommissie, gevolgd door applaus. Verschillende verhalen vertellers volgden. Dit verslag is inmiddels lang genoeg, dus ik ga al die verhalen hier niet herhalen. Bij een benzinestation bij Aische en Refail hielden we sanitaire stop en werd meteen van de gelegenheid gebruik gemaakt om een groepsfoto te maken. Tine bedankte onze chauffeur met een enveloppe met inhoud. Ze bedankte uiteraard ook Henk en bij voorbaat Hennie voor het maken van dit verslag.

Met enige vertraging door files kwamen we in Oosterhout aan bij restaurant Het Paradijs waar het slot diner genoten werd in de vorm van een oosters buffet.

Terug op de tweede instapplaats werd afscheid genomen van een deel van het gezelschap. De rest van het afscheid volgde rond half 8 bij aankomst in Utrecht.

Hennie Hadderingh